

sosialurin

Ferðin á Snæfellsnesi

Niðanfyri heldur Sámal Johansen fram við frásøgnini um ferðina á Snæfellsnesi.

Framhald

5/8 var sunnudagur, og vit fóru upp kl. 7.30. Kl. 9 skuldu vit hittast til morgundrekka.

Kl. 10 fóru vit úr Ólafsvík, og nú fóru vit eystureftir á norðursíðuna á Snæfellsnesi móti Stykkishólmi og Hvamsfirði. Vit fóru tvørtur um Búlands-hovda og fram við Kvibryggju. Á Kvibryggju er betrunarhús (forbedringshus). Tá ið vit komu í Grundarfjörð, steggaðu vit við bygðina Gravarnes. Har greiddi maður okkum frá landslagnum og segði okkum, hvussu ymisk fjøll itu; har var m. a. eitt fjall, ið æt Mon, og annað, ið æt Klakkur, og eitt var, sum æt Helgrindur.

Fjallasiðurnar á norðursíðuni á Snæfellsnesi tyktust at vera betri vallaðar enn á suðursíðuni, men stórar herur vóru víða har; undirlendið her vesturi á nesinum var ikki so stórt, og kavin lá longur oman í fjallasiðurnar.

Vit fóru gjøgnum Eyrasveit og komu í Kolgravarfjörð; har vóru fjallasiðurnar berar skriður, neyvan eitt grasstrá sást. Kolgravarfjörður er í tveimum portum; um eystara part er brúgv. Haðani komu vit til Kerlingareyn og Berserkareyn

— Berserkareyn er eitt ógvuliga oyði landslag — men sjáltsamt. Brent grót, stórir, høgir klettir, ið hava ta merkiligastu útsjón: summir líkjast yvirvaksum risum, summir vóru á at lita sum ógilig djór frá einari fornari, ókendari tíð. Soleiðis sum grótið er storknað har, kunnu vit væl hugsa okkum, at einaferð hevur verið ófriðaligt.

Úr Berserkareyni komu vit í Helgafellssveit, og nú koyrdur vit oman móti Stykkishólmi fyri at fáa okkum døgverða og eisini fyri at vita, um vegurin inn í Hvamsfjörð mundi vera so frægur, at vit kundu fara eftir honum.

Nær við Stykkishólmi er Helgafell, har búið Snorri godi Tórgimsson og vinkona hansara Guðrun Ósvíffusdóttir, høvudsponsúrinn í Laxdalasøgu, merkiligasta kvinnan í íslenskarí søgueld. Tá ið vit høvdu verið í Stykkishólmi, skuldu vit fara niðan á Helgafelli.

Í Stykkishólmi búgva o. u. 900 fólk. Hetta er ein hendinga vøkur bygd. Her er einaskila vakurt útsýni til tær grønu oyggjarnar uttast í Hvamsfirði. Í Stykkishólmi er katólskt nunnuklestur við sjúkrahúsi.

Vit ótu døgverða á summar-

hotellinum í Stykkishólmi og óku so niðan á Helgafell.

Tað sigst, at hann, sum fer niðan á Helgafell, kann ynskja sær trý ymisk ynski, men treytirnar fyri, at hesi ynski kunnu ganga út, eru, at einki orð verður talað, meðan gingið verður upp á fjallið, og at hann, sum fer niðan har, ongantið vendir sær við, meðan hann gongur niðan. Hesum flentu vit at, men líkamikið, eingin vendi sær við á ferðini niðan, og eingin talaði eitt orð.

Helgafelli er lágt, men útsýni har uppi er frálíka vakurt, og líkt er til, at tað væl kundi hava verið brúkt til virki í gomlum døgum, tað átti at vera gott at verja, og væl sást, um onkur figgindi nærkaðist. Teir gomlu kallarnir hava væl vita, hvat teir skulu hava búsett seg. Lendið rundan um Helgafelli er vakurt og gott, slætt og albeitt víða um.

Vit hildu nú leiðina inn í Hvamsfjörð og komu til Altafjörð, frá Helgafelli til Altafjörð er óføra slætt lendi.

Altafjörður sær út til at vera heilt grunnur í støðum; nógvastaðni inn eftir firðinum vaks tarin upp um vatnaskorpuna. Fjörðurin er heldur langur, men

tað sá ikki út til at vera nógv bygt við hann; i innara parti av honum sóu vit eina mongd av villum svanom.

Tá ið vit komu til bygðina Narfeyri, sum er nakað eystan fyri Alftarfjörð, steggaðu vit fyri at hyggja at útsýninum, og tað var vert at hyggja at. Eg havi sjáldan sæð nakað vakrari, men veðrið var eisini av tí fagraasta, sól og stilli, tað blikaði inn eftir Hvamsfirði, og uttan fyri strondina inn eftir firðinum vóru hesar grønu væl vallaðu oyggjarnar og hölmarnir, tað sá út sum eitt ævintýrland, men aftan fyri okkum vóru tey høgu höttandi fjøllini við skriðum og reynum, sum mintu okkum á, at vit vóru ikki í nokrum ævintýrlandi, vit vóru í Íslandi.

Vit komu nú til Skógarstrond, har er stórir víður skógur, men vokstrirnir eru lágir, hægst eina metur, meti eg.

Vegirnir, vit koyrdu eftir, eru eftir føroyskum víðurskiptum góðir, men frá Breiðabólstaði — lítil bygd eystan fyri Narfeyri og inn til Snóksdal er vegurin ringur.

Leygardagin, 4/8, og mána-

dagin, 6/8, vóru verkamannafrí-

FERÐAN

Hugleiðingar lisnar við vaksandi ferðamanna-streyminum til Føroya fyri eyga.

Vit fóru brestandi við 900 km ferð um tíman oman eftir Mið-europu og lendu í øllum góðum á flogvøllinum í Malaga ein sunnudag seinnapart tíðliga í Mars-mánaða.

Førsta vit bitu merki í, vóru allir lögreglumennir. Illbrýntir, solbrillur, yvirkegg, tyggigummi og ein risastórán revolvára við lærið.

Fram fyri okkum kom hópurin av raðmyndum um fascistar, politistar og tortur í vátum kjallarum.

Komu ti í heilum líki gjøgnum pass-efirlitið og fóru út í sólina hjá Picasso.

Bus, hotellið. Kjaftfimir, stressaðir »guidar« í vøkrum, snotiligum eyðkennisbúna.

Út á altanina. Kolandi blátt Miðjarðarhav, sól, heitt, sandur.

Alt umgyrt av hotellum so langt eygað rakk. Føkir betongkassar dálkandi sjónarringin, alt fyri ferðamannin, profitt.

Og so var upplýsingarfundur. Eg vildi tó heldur kallað hann ein supermarknað við útferðum.

Stjórni fyri felagnum á staðnum beyð valkomin. Snøgur,

myrkur maður og sum tikin úr Amor ella líknandi bløðum fyri pubertetsskúlagentur.

Hann oysti fjákt skemt úr sær og sýntist at vera sera óintelligentur. Alt ferðalagið var í skellilátri-ti-tað-átti-man-jú-tá-hesin-spaniölin-dugdi-at-skemta-á-donskum.

Felagið fyriskipaði útferðum sum ÖLL áttu at siggja fyri at hava sæð Spanien. Tær vóru sera dýrar. Mesta prátið var tó um hvussu góðum mati tað varð borðreitt við á teim ymsu útferðunum ein skuldi sleppa at verða ein rættuligur matgrísur.

Sangria, spanski tjóðardrykkurin (cognac, reyðvín og rosínur) bleiv skonktur. Stjórin skálaði óført, men so eigasort at tað fjarði úr glasinum. Svjar og danir fyltu í seg av hesum ringa reyðvíni og skjótt skrálaðu tey flestu »vi sejlur op ad åen«, tí nú var man sgu upp á ferie, ja.

Vóru til sokallað »spanskt-kvöld«, har vit veruliga skuldu uppliva tað spanska fólkalívið.

Á veg til matstovuna har gildið skuldi standa, greiddi »guidin« í bussinum frá teim ymsu støðunum vit komu framvið.

Tó fingi vit ikki nógv meira at vita enn hvørji kend fólk búðu

her í teirra fritíð. Her búið ein Spies og Sinatra og Babs og har ein Sellers og Burton.

Tey flestu sótu við andakt og gleddust yvir at fara framvið hesum heilagu støðum, sum t. d. »Se og Hør« elskar so nógv.

Í matstovuni sum skuldi fyrstilla ein gamlan spanskan kjallara úr baroktíðini (hann var tó bygdur í 1971 av gasbeton) vóru tunnur og myndir av tarvabardaga, og skuldi alt samalt vera so øgiliga spanskt. Úr einum stereotóli drynjaði »my sweet lord« gjøgnum rúmið.

Tænarar komu við ymsum ábiti og skuldi tað eisini vera spanskt. Borðreiðingin gekk fyri seg á sama hátt sum tá neyt verða fódrað av einum transportbandi.

Spanien er jú vinsins land, og tað segðist, at tú kundi drekkja alt tað vin, tær lysti, á hesum valsígnaða »spanska kvöldinum«. Tó vóru bert 2—3 fløskur

av biligum hvít og reyðvíni til 12 fólk, og strítið gekkst at fáa meira.

Dansarar og ljómlið sýndu flamenco. Týðuliga merkt av at spæla fyri turistum kvöld um kvöld var tað ein sera vánalig framsýnan. Og har sótu fólk og klappaðu í takt og royndu at liva við og kendu seg sera sponsk og høvdu gloymt frikadellurnar heima í Valby. Og fólkapensjónistar í buksudragt frá Daells Varehus royndu at akklimatisera seg. Hugdu heldur illa við upp á hvønn annan og hildu, at hin spanska fólkloran er líktil.

Og so vóru selskapsspel spæld sum á øðrum barnafelagardøgum. Klokkan 1 vóru oll koyrd inn í bussar aftur og tú hevði fingið blómuna av spanska fólkalivinum inn í teg saman við búkíllsku av spiltum kræklingi og ilt í hovdinum av vána vini.

Johan Hot Mortensen

Nr. 53

5. oktober 1974